

[Ragnhild Andersen.]

Med disse bemærkninger tilsiger jeg mit partis støtte til gennemførelse af lovforslaget.

Socialministeren (Poul Sørensen): Jeg vil gerne takke samtlige ærede ordførere for den tilslutning, lovforslaget har fået. Jeg er også meget glad ved den tilslutning, der er givet til den udvidelse, som er sket i forhold til det forrige års lovgivning. De øvrige bemærkninger, der fra flere sider er fremført her om aldersrentenydernes vanskelige kår, har jeg selvfølgelig bemærket mig og lagt mig på sinde, og de vil gå med ind i de overvejelser, som fremente stadigt vil finde sted i ministeriet om alle disse forhold vedrørende aldersrentenyderne.

Ragnhild Andersen: Jeg må beklage den ringe tilslutning, der er til at forbedre lovforslaget. Det er naturligvis en videreførelse af, hvad der skete i fjor, det er jeg klar over, men med de prisstigninger, der er indtrådt efter januarpristallets offentliggørelse, og således som priserne stadig befinder sig på march opefter, skulle det være overflødig at søge at overbevise den højtærede socialminister og de ærede ordførere om, at man må gå længere, end tilfældet er i dette lovforslag. Men som sagt, da der ikke fra nogen side er ønske om at være med til at komme de gamle yderligere i møde, vil mit parti stille ændringsforslag ved anden behandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i folkeforsikringsloven (angående de statsamerkendte sygekassers medicinnydelse).

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 6087; fremsættelsen findes i tidenden sp. 2975).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Th. Poulsen: Det skal erkendes, at den bestående ordning med hensyn til sygekassernes ydelser til medicin har været i høj grad varierende indenfor landets forskellige sygekasser, ja, så varierende, at mange kasser overhovedet ikke betaler noget til medicin, medens andre kasser til gen-

gæld har haft kolossale udgifter dertil. Jeg hilser derfor det af den højtærede socialminister fremsatte lovforslag med stor tilfredshed. Herefter vil alle ubemidlede nydende medlemmer af sygekasserne have en ensartet fordel på dette specielle område, uden hensyn til hvor de opholder sig, af hvilken sygekasse de er medlemmer. Men det skal jo også erkendes, at mange sygekasser vil få endogså meget betydelige udgiftsstigninger på deres regnskaber, og der vil sikkert blive tale om store kontingentforhøjelser for medlemmerne. Dertil kommer, at alle sygekasser på grund af de store, forøgede udgifter til medicin og til lønninger, ikke mindst lønninger til læger, speciallæger og tandlæger, har været nødsaget til at forhøje kontingentet i meget betydelig grad i det sidste års tid, og da det som bekendt kun er de medborgere, som har de mindste indtægter, der kan være nydende medlemmer af en sygekasse, er der jo grænser for, hvor store kontingenter de kan betale.

Da vi nu beskæftiger os med sygekasserne, var der så ikke, højtærede socialminister, anledning til at tage spørgsmålet op om statens tilskud til medicin, idet dette tilskud jo kun ydes til særlig livsvigtig medicin, medens alt andet medicinforbrug ikke er statsstøttet, og var der endvidere ikke grund til at se på det tilskud, som fra statens side ydes pr. medlem pr. år, og som kun andrager 2 kr.? Dette tilskud blev fastsat så langt tilbage som i 1892; bortset fra en kort periode, nemlig 1921—27, har det været disse 2 kr.; kun i de nævnte 5—6 år fik man et yderligere tilskud på 1 kr., ligesom der blev givet et tilskud på en fjerdedel af medicinnydelsen. Det må i allerhøjeste grad beklages, at regeringen Madsen-Mygdal i 1927 ændrede dette forhold tilbage til det, som det havde været siden 1892, altså til de 2 kr. pr. medlem og intet medicintilskud.

Dertil kommer endvidere det beklagelige, at sygehustaksterne nu synes at skulle have en god tand opefter. Københavns amt har lagt for med at forhøje de takster, som sygekasserne yder for de medlemmer, som bliver indlagt på hospital, med 100 pct., og det kan måske forventes, at noget lignende vil blive tilfældet for de øvrige sygekasser udover landet. Det er klart, at en så kolossal udgift for sygekasserne, specielt på dette område, vil kræve yderligere store kontingentforhøjelser, og som allerede sagt er der jo grænser for, hvad medlemmerne kan betale i kontingent til deres sygekasse. Jeg vil derfor gerne henstille, om man ikke i et udvalg kunne drøfte disse forskellige